

Pensjonist-nytt

NR. 3 - SEPTEMBER 1999

Utgitt av pensjonister ved Frogn Eldresenter

BEHOV for å BEHØVES

FN valgte å markere det siste året i dette århundre og dette tusenåret som et internasjonalt år for eldre. Generalsekretær Kofi Annan åpnet året med å poengtere at temaet er «Et samfunn for alle aldre». Det betyr kontakt mellom gammel og ung, barn og oss pensjonister, mellom begge kjønn og alle hudfarger. I Drøbak og Frogn faller kontakten nokså lett, vi er så få at mange kjenner hverandre. Kontakt er ofte en selvfølge. Bestemor og bestefar bor bl.a. ofte ikke langt borte fra barnebarna.

Mange av oss eldre stepper inn og passer etterkommerne når sykdom, jobber og endog ferie kaller. Dette kan nok være anstrengende for mange. Men samtidig dekker det noe som er grunnleggende for mennesket, og det ikke bare for oss her på berget, men internasjonalt: BEHOVET FOR Å BEHØVES. Det er et behov som sitter fast i oss hele livet. Du kan hjelpe til at alle får dekket behovet. Vi tenker på et bilde vi tok 17. mai i år nederst i Kroketønna mot Båthavna der toget kom langs sjøen. Der satt oldemor og oldefar i stoler og vinket til barna. Bestemor og bestefar var der og fikk glade tilrop fra barnebarna, noen med annen hudfarge, gamle skrøpelige og handicappede satt i rullestoler – «Et samfunn for alle aldre».

Vi går mot slutten av «Eldreåret», og vi plikter også å se bak fasaden. Et av de viktigste målene med eldreåret var bl.a. å sette lyset på vold i familiene og særlig vold mot hjelpeløse eldre. Brosjyren om hvordan denne volden skal avdekkes er spredd meget vidt til mennesker som har med gamle å gjøre. Du har forsømt noe om du ikke har lest dem, og hva ellers Eldreåret krever.

Bruk siste del av eldreåret til å tenke godt gjennom hva du ennå kan gjøre for å leve opp til «et samfunn for alle aldre». Å være med for å forsøke å skape god kontakt mellom alle ledd i samfunnet er en primær oppgave: 1. oktober 1999 er Eldreårets merkedag, den skal markeres ved en større tilstelning i Dyrløkkeåsen skoles festsal. MØT OPP!

Rolf

Fredrik Stabel rundet de 85 4. januar i år, og nå er han, vel fortjent, hedret med eget galleri i Tregaardens morsomt restaurerte bygning, den tidligere Skancke-gården på Bankhjørnet. På Jac. Bruns forsidebilde er han, med sin uunnværlige sigarett, på full fart mot postkassen ved porten. Hit kom all post til Norsk Dusteforbunds hovedkontor i Seimbakken 3. «Det Hvite Hus» er jo den helt korrekte residens for en President. Stabel har endog fått Drøbak Verneforenings plakett, prominent plassert på inngangsdøren.

REDAKSJONEN

Lilly og Willy Færgestad 64 93 04 81	Sverre H. Christophersen
Gertrud Berg 64 93 23 83	Karl Garder 64 93 90 35
Reidun Iversen 64 93 32 78	Arne Nesje 64 93 07 13
Bernhard Magnussen 64 93 04 89	

FORTØYNINGSBOLTENE I BUKTA

Bruker du øynene når du vandrer i Vindfangerbukta eller rør eller tøffer langs stranden nordover mot Gylte, dukker forankringsboltene opp. De fleste av dem stammer fra seilskutenes storhetstid på 1700 og 1800-tallet.

Når skutene gikk i opplag om vinteren inne i Bukta eller langs land nordover mot Gylte og Gylteholmen, trengte man solide landfester for trosser og vaiere. De som eide eller bygslet grunn ned til sjøen kunne gjøre seg næring av å sette opp slike landfester eller bolter. Den dag i dag finner vi dem i mange varianter i stort antall – noen på privat grunn, andre skjult av gress og kratt langs svabergene på offentlig område. Fra slippen inne i Bukta til «Kastet» nord for «Steinbrygga» fant Pensjonist-nytt redaktør sammen med kjentmannen Paul Fredrik Heltzen ikke mindre enn 20 kraftige bolter. Av gamle skjøter, som Roald Amundsen har tatt vare på, fremgår det at skuter som ønsket å benytte boltene eller ringene til fortøyning, måtte betale en avgift til hjemmelshaveren.

Fortøyningsboltene var og er ennå i dag meget solide og trygt forankret på fjellgrunn. Som regel er de laget av gamle ankere, som ble kastet i land hvis de for eksempel var blitt ubrukelig pga en mistet eller ødelagt klo eller ring. Ankeret ble da sendt til smeden, som la det i essa til det ble rød-

glødende og med store meisler og slegge fikk det kappet til det nye formål. Den øvre delen av ankeret med ringen og stammen ble satt ned i borede hull i fjell og festet ved hjelp av flytende svovel. Den nedre delen med ankerbuene ble snudd opp/ned og festet på samme måte.

Rundt 200 år gamle ankere står like støtt som da de ble satt ned og tjener som et verdig minne om de hvite seilsdager.

BM

